

Kongl. Maj:ts nådiga proposition till Riksdagen, angående med Frankrike afslutad konvention om delvis förlängning af de den 30 december 1881 afslutade handels- och sjöfartstraktater mellan de Förenade Rikena Sverige och Norge samt Frankrike; gifven Stockholms slott den 20 januari 1892.

Sedan de mellan de Förenade Rikena och Frankrike under den 30 december 1881 afslutade handels- och sjöfartstraktaterna blifvit den 20 januari 1891 från Frankrikes sida uppsagda, beslöt Kongl. Maj:t den 29 maj samma år att antaga franska regeringens i sammanhang med traktaternas uppsägande gjorda inbjudning att öppna underhandlingar om förlängning, med undantag för tulltarifferna, af handelstraktaten äfvensom af sjöfartstraktaten.

Dessa underhandlingar hafva ledt till afslutande af en konvention i Paris den 13 innevarande månad om provisorisk förlängning, intill 12 månader efter skedd uppsägning, af såväl sådana artiklar i handelstraktaten, som icke beröra tulltarifferna, tillika med tilläggsartikeln om literär eganderätt m. m. som ock af sjöfartstraktaten.

Konventionen är grundad på ömsesidigt medgifvande af samma behandling som den mest gynnade nation, hvilket särskildt för sjöfarten utgör en afsevärd förmån, och då artiklar berörande tulltarifferna icke förekomma, får Sverige full frihet att bestämma öfver sin tulltaxa.

I det Kongl. Maj:t nu till Riksdagen öfverlemnar omförmälda konvention, vill Kongl. Maj:t, med åberopande af hvad i jemväl närlagda statsrådsprotokoll och öfriga handlingar finnes upplyst och utredt, härmed äska Riksdagens godkännande af de bestämmelser, hvilka sådant kräfva; och förblifver Kongl. Maj:t Riksdagen med all kongl. nåd och ynnest städse välbevågen.

OSCAR.

C. Levenhaupt.

*Konvention angående delvis förlängning af de den 30 december 1881
afslutade handels- och sjöfartstraktater mellan de Förenade Rikena
Sverige och Norge samt Frankrike.*

Hans Maj:t Konungen af Sverige och Norge och Franska Republikens President, lifvade af ömsesidig önskan att tillknyta de vänskapsband, som förena de fördragslutande staterna, och viljande betrygga fortfarandet af handels- och sjöfartsförbindelserna mellan de Förenade Rikena och Frankrike, hafva beslutat att för sådant ändamål afsluta en konvention samt till Sine fullmäktige utsett:

Hans Maj:t Konungen af Sverige och Norge,

Herr Fredrik Georg Knut Due, Dess envoyé extraordinaire och ministre plenipotentiaire hos franska republikens regering m. m.

Herr Edvard Fränckel, ledamot af Riksdagens Första kammare, fullmäktig för konungariket Sverige m. m. samt

Herr Wilhelm Christopher Christophersen, svensk och norsk generalkonsul i Antwerpen, fullmäktig för konungariket Norge m. m.

och Franska Republikens President,

Herr Alexandre Ribot, deputerad, minister för utrikes ärendena m. m. samt

Herr Jules Roche, deputerad, minister för handeln, industrien och kolonierna m. m.,

hvilke, efter att hafva meddelat hvarandra sina fullmakter, som befunnos i god och behörig form, öfverenskommit om följande artiklar:

Artikel 1.

Den mellan de Förenade Rikena Sverige och Norge samt Frankrike den 30 december 1881 i Paris afslutade handelstraktat, deri inbegripen tilläggsartikeln, förlänges tills vidare med undantag af artiklarne 2, 3, 4, 8, 9, 18, 19, 20, mom. 3 och mom. 4 af artikel 12 samt slutdeklarationen.

Artikel 2.

Den mellan de Förenade Rikena Sverige och Norge samt Frankrike den 30 december 1881 i Paris afslutade sjöfartstraktat förlänges tillsvidare med undantag af artiklarne 13 och 14.

Artikel 3.

Denna konvention skall träda i kraft från och med den 1 februari 1892 och skall fortfara att tillämpas intill utgången af en tidrymd af 12 månader, efter det endera af de höga fördragslutande parterna tillkännagifvit sin afsigt att låta densamma till kraft och verkan upphöra.

Artikel 4.

Denna konvention skall ratificeras och ratifikationerna skola utvexlas senast den 30 januari 1892, under förbehåll af nationalrepresentationernas i Sverige och Norge godkännande.

Till yttermera visso hafva de respektive fullmäktige undertecknat denna konvention och försett densamma med sina sigill.

Som skedde i Paris, uti två exemplar, den 13 januari 1892.

L. S. DUE.

L. S. E. FRÄNCKEL.

L. S. W. CHRISTOPHERSEN.

L. S. A. RIBOT.

L. S. JULES ROCHE.

(Öfversättning.)

*Handelstraktat mellan de Förenade Rikena och Frankrike, afslutad den
30 december 1881.*

Hans Maj:t Konungen af Sverige och Norge samt Franska Republikens President, lifvade af ömsesidig önskan att tillknyta de vänskapsband, som förena de fördragslutande staterna, och viljande be-
trygga utvecklingen af handelsförbindelserna mellan de Förenade Rikena
och Frankrike, hafva beslutat att för sådant ändamål afsluta en traktat
samt till Sine fullmäktige utsett:

Hans Maj:t Konungen af Sverige och Norge:

Herr Georg Christian Sibbern, f. d. statsminister, Dess envoyé
extraordinaire och ministre plénipotentiaire i Paris, riddare och kommen-
dör af Kongl. Maj:ts orden, storkors af norska S:t Olafs-orden, officer
af franska Hederslegions-orden m. m.;

Herr Henrik Åkerman, Dess ministerresident vid Kongl. spanska
hofvet, kommandör af Wasa-orden första klassen, riddare af norska S:t
Olafs-orden, kommandör af franska Hederslegions-orden m. m.; samt

Herr Ole Jacob Broch, f. d. statsråd, professor vid universitetet i
Christiania, storkors af norska S:t Olafs-orden, kommandör af Nord-
stjerne-orden första klassen, kommandör af franska Hederslegions-orden
m. m.;

och Franska Republikens President:

Herr Léon Gambetta, deputerad, konseljpresident och minister för
utrikes ärendena;

Herr Maurice Rouvier, deputerad, minister för handeln och kolo-
nierna;

Herr E. Spuller, deputerad, understatssekreterare i utrikesdeparte-
mentet; samt

Herr Tirard, deputerad, f. d. minister för åkerbruk och handel;

hvilke, efter att hafva meddelat hvarandra sina fullmagter, som be-
funnos i god och behörig form, öfverenskommit om följande artiklar:

Artikel 1.

Full och oinskränkt frihet i afseende å handel och sjöfart skall ega rum mellan de höga fördragslutande parternas undersåtar. De skola uti hamnar, städer eller på andra orter, hvilka som helst, inom de respektive staterna, antingen de der bosätta sig eller hafva tillfälligt uppehåll, icke för sin handel eller industri vara underkastade andra eller högre afgifter, skatter, pålagor eller bevilningar, af hvad namn de vara må, än som af landets egna undersåtar utgöras. De privilegier, friheter och andra förmåner, hvilka som helst, hvaraf i afseende å handel och industri det ena fördragslutande landets undersåtar äro i åtnjutande, skola likaledes tillkomma det andras undersåtar.

Artikel 2.

I Sverige eller Norge producerade eller tillverkade varor, som uppräknas i den vid denna traktat fogade tariff A., må, då de sjöledes direkt inkomma, till Frankrike införas emot erläggande af de i nämnda tariff stadgade tullafgifter, tilläggsafgifterna deruti inbegripna.

Artikel 3.

I Frankrike producerade eller tillverkade varor, som uppräknas i de vid denna traktat fogade tariff B. och C., må, då de sjöledes direkt inkomma till Sverige eller Norge, införas emot erläggande af de i nämnda tariff respektive stadgade tullafgifter.

Artikel 4.

I afseende å utförseln af varor från Frankrike till de Förenade Rikena samt tvärtom må icke föreskrifvas en mindre gynsam behandling än den för närvarande gällande.

För vapen och krigsmmunition blifver förfaringssättet beroende af de respektive staternas lagar och reglementen.

Artikel 5.

Den vid utförseln af svenska och norska produkter fastställda *drawback* bör noga motsvara de inhemska accis- eller konsumtionsafgifter, hvarmed varan eller vid densammas tillverkning använda råämnen äro belagda.

Den vid utförsel af franska produkter fastställda *drawback* bör likaledes motsvara de inhemska accis- eller konsumtionsafgifter, hvarmed varan eller de vid densammas tillverkning använda råämnen äro belagda.

De höga fördragslutande parterna ega att utom tullafgiften pålägga utländska varor en tilläggsafgift, motsvarande de inhemska accis- eller konsumtionsafgifter, hvaraf inom landet producerade varor af samma slag eller vid deras tillverkning använda råämnen drabbas eller framdeles kunna komma att drabbas.

Mellan de fördragslutande staterna är öfverenskommet, att, för den händelse de i denna artikel omförmälda accis- eller konsumtionsafgifter afskaffas eller nedsättas, så skola ock de tilläggsafgifter, med hvilka varor af fransk, svensk eller norsk produktion eller tillverkning äro belagda, afskaffas eller nedsättas med enahanda belopp, hvarmed dessa accis- eller konsumtionsafgifter blifvit minskade.

Derest någon af de ifrågavarande afgifterna afskaffas, men den tillverkade varan göres till föremål för tillsyn, kontroll eller annan administrativ åtgärd, skola dock till uppvägande af de direkta eller indirekta kostnader, hvilka till följd deraf drabba de inhemska tillverkarne, en motsvarande *surtaxe* kunna påläggas det andra landets produkter.

Artikel 6.

De tvenne Regeringarne förbehålla sig rätt att belägga de varor, i hvilkas sammansättning eller vid hvilkas tillverkning alkohol ingår, med en den inhemska konsumtionsskatten motsvarande afgift för den använda mängden alkohol.

Artikel 7.

Varor af hvad slag som helst, som blifvit producerade i något af de respektive länderna och införas till det andra landet, må icke under-

kastas högre accis- eller konsumtionsavgifter än dem, som äro eller framdeles kunna varda pålagda dylika varor af inhemsk produktion.

Dock skola avgifterna vid införseln kunna ökas med ett belopp, som motsvarar hvad de inhemske tillverkarne genom kostnaderna för accisen få vidkännas.

Artikel 8.

Bränvin och sprit af vindrufvor på fat må, då varan är tillverkad i Frankrike och sjöledes direkt inkommer till Sverige eller Norge, införas emot erläggande af de avgifter, som för spritvaror af svensk eller norsk tillverkning äro eller framdeles kunna varda bestämda. Dock skola dessa avgifter ökas med en tilläggsavgift af 11 kronor (15 fr. 28 c.) per hectoliter ren alkohol af hundra procents styrka, hvilken tilläggsavgift skall minskas med en hundradel för hvarje grad, hvarmed varan, afprovad vid femton graders värme med Gay-Lussacs alkoholometer, befinnes understiga hundra graders styrka.

Bränvin af nämnda slag på buteljer eller krus skall, utan afseende å alkoholhalten, vid införsel till Sverige eller Norge behandlas såsom ren alkohol.

Likörer skola, utan afseende å alkoholhalten, vid införsel till Sverige eller Norge behandlas såsom vanlig ren alkohol.

För att styrka att bränvinet är af vindrufvor och i Frankrike tillverkad, skall importören för svensk eller norsk tullkammare förete antingen en officiel förklaring, afgifven inför embetsmyndighet å produktionsorten, eller ock ett af föreståndaren för tullkammaren å utskeppningsorten utfärdadt intyg; bärande båda dessa slag af intyg vara bekräftade medelst intyg, som utan ersättning utfärdas af de Förenade Rikenas konsul eller vicekonsul i den hamn, der inlastningen egt rum.

Det är öfverenskommet att, derest vid tillämpningen häraf dessa intyg skulle befinnas icke motsvara sitt ändamål, så eger de Förenade Rikenas Regering att gemensamt med franska Regeringen fastställa sådana kontrollåtgärder, som må anses tillfyllestgörande.

Artikel 9.

Sverige och Norge förbinda sig att icke pålägga raffineradt socker, som införes till de Förenade Rikena, en tullavgift, som med mera än

42 procent öfverstiger medelbeloppet af den tullafgift, som i hvardera staten är stadgad för införseln af råsocker.

Artikel 10.

Guldsmeds- och juvelerarearbeten af guld, silfver, platina eller andra metaller, hvilka införas från någondera af de fördragslutande staterna, skola i den andra vara underkastade de kontrollbestämmelser, som äro stadgade för dylika artiklar af inhemsk tillverkning, och, om så erfordras, efter samma grunder som med afseende å dessa senare äro gällande, beläggas med stämpel- och kontroll-afgifter.

Artikel 11.

De höga fördragslutande parterna tillförsäkra hvarandra ömsesidigt, i allt hvad införsel, utförsel och transitoförsändning angår, samma behandling, som tillkommer den mest gynnade nation. Hvardera parten förbinder sig att låta den andra komma i åtnjutande af hvarje förmån, privilegium eller nedsättning i tulltarifferna vid införseln eller utförseln af de i denna traktat omförmälda eller icke omförmälda artiklar, som den kan komma att medgifva en tredje magt. De höga fördragslutande parterna förbinda sig derjemte att icke mot hvarandra bestämma någon afgift eller något införsels- eller utförselsförbud, som icke på samma gång kommer att tillämpas på öfriga nationer.

Artikel 12.

I Sverige eller Norge icke producerade varor, som, vare sig öfver land eller sjöledes, införas från de Förenade Rikena till Frankrike, må icke beläggas med högre *surtaxe* än den, som drabbar samma slags varor, då de, annorledes än genom direkt införsel medelst franska fartyg, till Frankrike införas från annat europeiskt land.

De Förenade Rikena förbehålla sig, å sin sida, rätt att belägga varor, som icke äro producerade i Frankrike, med tilläggsafgift motsvarande den *surtaxe*, som i Frankrike pålægges varor, som införas annorledes än genom direkt import.

Oarbetade trävaror, som från Belgien införas öfver landgränsen,

skola vara befriade från den genom lagen af den 7 Maj 1881 fastställda *surtaxe*.

Den *surtaxe*, som genom samma lag åsättes kaffe, skall nedsättas till 5 fr. pr 100 kilogram och den på kakao till 10 fr. pr 100 kilogram, tilläggsafgifterna deruti inbegripna.

Artikel 13.

Svenskar och normän skola i Frankrike och fransmän skola i Sverige och Norge åtnjuta samma skydd som landets egna invånare i allt, som rör eganderätten till fabriks- och handelsmärken samt industriella mönster och modeller af alla slag.

Den uteslutande rätten att använda industriellt mönster eller modell skall icke medgifvas de Förenade Rikenas undersåtar i Frankrike, ej heller fransmän i Sverige eller Norge för längre tid än den, som enligt landets lagar är bestämd för landets egna undersåtar.

Industriella mönster eller modeller, som blifvit för allmänheten tillgängliga inom det land, der de tillkommit, kunna icke blifva föremål för uteslutande användningsrätt inom det andra landet.

Bestämmelserna i föregående tvenne moment ega jemväl tillämpning i afseende å fabriks- och handelsmärken.

Den rätt, som tillkommer de Förenade Rikenas undersåtar i Frankrike samt fransmän i Sverige och Norge, är icke beroende af skyldigheten att inom landet yrkesmessigt använda de industriella mönstren och modellerna.

Artikel 14.

Vilja det ena fördragsslutande landets undersåtar i det andra landet tillförsäkra sig eganderätten till märke, modell eller mönster, skola de uppfylla de formaliteter, som i sådant afseende finnas i de fördragsslutande staternas respektive lagar föreskrifna.

De fabriksmärken, å hvilka bestämmelserna i artiklarne 13 och 14 af denna öfverenskommelse ega tillämpning, äro sådana, hvilka inom de respektive länderna lagligen tillhöra de industriidkare och handlande, som deraf sig begagna, det vill säga att ett svenskt eller norskt märkes beskaffenhet bör bedömas efter svensk eller norsk lag, likasom ett franskt märkes beskaffenhet bör bedömas efter fransk lag.

Inregistrering kan likväl förvägras, derest det märke, för hvilket sådan begäres, af vederbörande myndighet anses vara sårande för sedlighetskänslan eller störande för den allmänna ordningen.

Artikel 15.

Bestämmelserna i denna traktat ega utan undantag tillämpning på Algeriet.

Artikel 16.

För de införseltull underkastade varor, hvilka begagnas såsom prof och som införas till Sverige eller Norge af resande för franska handels- hus eller till Frankrike af resande för handelshus i de Förenade Rikena, skola ömsesidigt, efter iakttagande af de formaliteter vid tullbehandlingen, hvilka erfordras för att betrygga varornas återutförsel eller uppläggande på nederlag, tullavgifterna, som böra deponeras vid dessa varors införsel, återställas. Dessa formaliteter skola bestämmas genom ömsesidigt aftal mellan de fördragslutande parterna.

Artikel 17.

Franske handelsresande, som färdas inom de Förenade Rikena för franska handelshus, skola der ega att göra uppköp för sin industris behof och upptaga beställningar, med eller utan prof, men icke till försäljning kringföra varor.

Detsamma skall i Frankrike gälla i afseende å handelsresande från de Förenade Rikena.

Franske handelsresande skola icke inom de Förenade Rikena vara underkastade högre särskild yrkesavgift än den lägsta dylika avgift, som derstädes erlägges af infödde handelsresande af samma kategori. En avgift till lika belopp med den bevillning, som vare sig i Sverige eller Norge drabbar franske handelsresande, må i Frankrike påläggas svenske eller norske handelsresande.

Artikel 18.

Denna traktat skall träda i kraft den 9 Februari 1882 och skall fortfara att tillämpas till den första Februari 1892. Derest icke någon-

dera af de båda höga fördragslutande parterna tolf månader före utgången af denna tidrymd tillkännagifvit sin afsigt att låta traktaten till kraft och verkan upphöra, skall den lända till efterrättelse, intill dess att ett år förflutit ifrån den dag, då endera af de höga fördragslutande parterna uppsagt densamma.

De höga fördragslutande parterna förbehålla sig rättighet att, efter gemensamt aftal, i denna traktat och i de densamma bilagda tariffier införa alla sådana emot traktatens anda och dess grunder icke stridande ändringar, hvilkas nytta erfarenheten kan komma att ådagalägga.

Artikel 19.

Ofvan intagna bestämmelser skola underställas vederbörande nationalrepresentationers godkännande.

Artikel 20.

Denna traktat skall ratificeras och ratifikationerna skola utvexlas senast den 7 Februari 1882.

Till yttermera visso hafva de respektive fullmäktige undertecknat denna traktat och försett densamma med sina sigill.

Som skedde i Paris, uti två exemplar, den trettionde dagen af December månad år ett tusen åtta hundra åttio ett.

G. SIBBERN.

L. S.

H. ÅKERMAN.

L. S.

DR O. J. BROCH.

L. S.

LÉON GAMBETTA.

L. S.

M. ROUVIER.

L. S.

E. SPULLER.

L. S.

P. TIRARD.

L. S.

(Öfversättning.)

Tilläggs-Artikel.

De höga fördragslutande parterna öfverenskomma att, i afvaktan af en särskild konventions afslutande, de respektive ländernas undersåtar skola i det andra landet åtnjuta samma behandling som landets egna i afseende å den litterära, artistiska och industriella eganderätten. Som skedde i Paris den 30 December 1881.

G. SIBBERN.

H. ÅKERMAN.

DR O. J. BROCH.

LÉON GAMBETTA.

M. ROUVIER.

E. SPULLER.

P. TIRARD.

(Öfversättning.)

*Sjöfartstraktat mellan de Förenade Rikena och Frankrike, afslutad den
30 december 1881.*

Hans Maj:t Konungen af Sverige och Norge samt Franska Republikens President, lifvade af ömsesidig önskan att tillknyta de vänskapsband, som förena de fördragsslutande staterna, och viljande betrygga utvecklingen af sjöfartsförbindelserna mellan de Förenade Rikena och Frankrike, hafva beslutat att för sådant ändamål afsluta en traktat samt till Sine fullmäktige utsett:

Hans Maj:t Konungen af Sverige och Norge:

Herr Georg Christian Sibbern, f. d. statsminister, Dess envoyé extraordinaire och ministre plénipotentiaire i Paris, riddare och kommandör af Kongl. Maj:ts orden, storkors af norska S:t Olafs-orden, officer af franska Hederslegions-orden m. m.;

Herr Henrik Åkerman, Dess ministerresident vid Kongl. spanska hofvet, kommandör af Wasa-orden första klassen, riddare af norska S:t Olafs-orden, kommandör af franska Hederslegions-orden m. m., samt

Herr Ole Jacob Broch, f. d. statsråd, professor vid universitetet i Christiania, storkors af norska S:t Olafsorden, kommandör af Nordstjerneorden, första klassen, kommandör af franska Hederslegions-orden m. m.;

och Franska Republikens President:

Herr Léon Gambetta, deputerad, konseljpresident och minister för utrikes ärendena;

Herr Maurice Rouvier, deputerad, minister för handeln och kolonierna;

Herr E. Spuller, deputerad, understatssekreterare i utrikesdepartementet, samt

Herr Tirard, deputerad, f. d. minister för åkerbruk och handel;

hvilke, efter att hafva meddelat hvarandra sina fullmagter, som befunnos i god och behörig form, öfverenskommit om följande artiklar:

Artikel 1.

Full och oinskränkt frihet i afseende å handel och sjöfart skall ega rum mellan de höga fördragslutande parternas undersåtar. De skola uti hamnar, städer eller på andra orter, hvilka som helst, inom de respektive staterna, antingen de der bosätta sig eller hafva tillfälligt uppehåll, icke för sin handel eller industri erlægga andra eller högre afgifter, skatter eller pålagor, af hvad namn de vara må, än som af landets egna undersåtar utgöras. De privilegier, friheter och andra förmåner, hvilka som helst, hvaraf i afseende å handel, industri eller sjöfart det ena fördragslutande landets undersåtar äro i åtnjutande, skola likaledes tillkomma det andras undersåtar.

Artikel 2.

Svenska och norska fartyg, med eller utan last, äfvensom deras laddningar, skola i Frankrike eller Algeriet, och franska fartyg, med eller utan last, äfvensom deras laddningar, skola i Sverige eller Norge, oafsedt från hvilken hamn fartygen komma samt hvarifrån lasten förskrifver sig eller hvarthän den är bestämd, i alla hänseenden vid ankomsten, under qvarliggandet och vid afgäendet åtnjuta samma behandling, som landets egna fartyg och dessas laddningar.

Från förestående bestämmelse göres undantag för hvad angår kustfarten, i fråga hvarom föreskrifterna i de fördragslutande ländernas respektive lagar förblifva gällande.

För öfrigt är öfverenskommet, att vid kustfart de respektive nationernas fartyg skola ömsesidigt behandlas på samma sätt som fartyg, tillhörande de mest gynnade nationer.

Artikel 3.

Fullständigt befriade från lastpenningar och expeditionsavgifter i de respektive hamnarne äro:

1:o. i barlast från hvilken ort som helst ankommande fartyg, som utlöpa i barlast;

2:o. fartyg, hvilka, kommande från en hamn belägen i en af de respektive staterna, anlöpa en eller flera hamnar inom samma stat för

att derstädes antingen lossa hela eller en del af sin last, eller ock in- taga ny last eller fyllnadslast, och styrka att de redan erlagt dessa afgifter;

3:o. fartyg, hvilka frivilligt eller af tvingande orsaker inkommit i en hamn med last och derifrån utlöpa utan att hafva företagit någon handelsoperation.

I händelse fartyg af tvingande orsaker inlöper i en hamn, skola icke såsom handelsoperationer anses: lossning och återinlastning af varor i anledning af fartygets reparation, öfverflyttande af last till ett annat fartyg, i händelse det första fartyget finnes ej vara sjödugligt, nödigt inköp af förnödenheter för besättningen samt försäljning af sjöskadade varor, efter dertill af tullkammaren lemnadt tillstånd.

Artikel 4.

De höga fördragsslutande parterna förbehålla sig rättighet att i sina respektive hamnar af den andra magtens fartyg äfvensom för de varor, hvilka utgöra dessa fartygs last, uppbära särskilda, för lokala behof afsedda afgifter.

Ifrågavarande afgifter skola i hvarje fall utgå till lika belopp för de höga fördragsslutande parternas fartyg eller dessas laster.

Beträffande anvisande af plats för fartyg, deras lastning eller lossning i hamnar, på redder eller i dockor samt i allmänhet iakttagandet af alla de formaliteter eller bestämmelser, hvilka för handelsfartyg, deras besättningar och laddningar kunna vara gifna, skall i de respektive staterna ej beviljas landets egna fartyg något privilegium eller någon förmån, som icke likaledes beviljas den andra magtens fartyg, enär de höga fördragsslutande parternas vilja är, att svenska och norska samt franska fartyg, i dessa hänseenden skola på fullkomligt lika sätt behandlas.

Artikel 5.

Fartygens nationalitet skall ömsesidigt anses styrkt medelst de skeppshandlingar, som af vederbörande myndighet i enlighet med landets särskilda lagstiftning blifvit för befälhafvare, skeppare och båtförare utfärdade.

Artikel 6.

Derest svenska och norska fartyg, som ankomma till fransk hamn, och franska fartyg, som ankomma till hamn belägen i någotdera af de Förenade Rikena, vilja lossa endast en del af sin last, må de, med iakttagande af de i de respektive staterna gällande lagar och föreskrifter, ombord behålla den del af lasten, som är bestämd till annan hamn, antingen denna är belägen inom samma eller annat land, äfvensom återutföra densamma, utan att för denna del af lasten behöfva erlægga annan tullavgift än för bevakning, hvilken avgift i alla händelser ej må utgå med högre belopp än det för landets egna fartyg bestämda.

Artikel 7.

De Förenade Rikenas fartyg skola i de franska kolonierna vid ankomsten, under qvarliggandet och vid afgäendet, antingen de äro lastade eller i barlast och oafsedt hvarifrån de komma, i alla afseenden behandlas i likhet med den mest gynnade europeiska nations fartyg.

Artikel 8.

Bestämmelserna i denna traktat omfatta icke de förmåner, hvilka tillkomma eller framdeles kunna tillkomma alstren af den inhemska fiskerinäringen såväl i de Förenade Rikena som i Frankrike.

Artikel 9.

De höga fördragslutande parterna tillerkänna hvarandra ömsesidigt rättighet att i hamnar och å handelsplatser, belägna inom de respektive länderna, utnämna generalkonsuler, konsuler, vicekonsuler och konsularagenter; likväl under förbehåll att å de orter, som de finna lämpligt att bestämma, icke behöfva medgifva anställande af sådana agenter. Generalkonsulerne, konsulerne, vicekonsulerne och konsularagenterne äfvensom deras chanceliers skola, under vilkor af reciprocitet, åtnjuta samma privilegier, behörighet och friheter som dem, hvilka tillkomma

eller framdeles kunna tillkomma dylika tjenstemän tillhörande de mest gynnade nationer.

Derest de idka handel, skola de vara skyldige att ställa sig till efterrättelse samma lagar och föreskrifter, som enskilda personer af deras nation på samma ort äro underkastade med afseende å sina handelsförrättningar.

Artikel 10.

De höga fördragslutande parternas konsuler, vicekonsuler och konsularagenter ega att af lokalmyndigheterna erhålla hjälp och bistånd för efterspanande, gripande och utlemnande af sjömän och andra till deras respektive länders krigs- eller handelsfartygs besättningar hörande personer, som rymt uti en hamn, belägen inom någonderas af de höga fördragslutande parterna område. För sådant ändamål skola de skriftligen vända sig till vederbörande domstol, domare eller embetsmän och medelst företeende antingen af skeppsdagboken, sjömansrullan eller andra officiella handlingar eller, derest fartyget afseglat, af en utaf dem vederbörligen bekräftad afskrift af nämnda handlingar, styrka, att de personer som återfordras verkligen tillhört samma besättning.

Har framställningen blifvit sålunda styrkt, må utlemnandet ej vägras.

Sedan de blifvit gripne, skola rymmarne vara till konsulernes, vicekonsulernes eller konsularagenternes förfogande; de kunna jemväl på desse agents begäran och kostnad kvarhållas och bevakas i landets fångelser, intill dess de kunna återföras om bord å det fartyg de tillhöra eller intill dess tillfälle yppar sig att återsända dem till bemälda agents land med något, samma eller annat land tillhörande, fartyg. Yppar sig ej sådant tillfälle inom två månader från den dag rymmare blifvit gripen, eller varda icke kostnaderna för hans hållande i fångsligt förvar behörigen ersatta af den, på hvars begäran häktningen egt rum, skall rymmaren försättas i frihet och må icke af samma anledning kunna ånyo gripas.

Har rymmaren derjemte begått förbrytelse i land, skall hans utlemnande, utan hinder af föregående stadgande, kunna af lokalmyndigheterna uppskjutas, intill dess vederbörande domstol i föreskrifven ordning dömt öfver denna förbrytelse och utslaget blifvit till fullo verkställt.

Det är ock öfverenskommet, att sjömän eller andra till besättningen hörande personer, som äro det lands undersåtar, der rymningen egt rum, äro undantagna från bestämmelserna i denna artikel.

Artikel 11.

Alla åtgärder, som afse bergning af förlista eller strandade fartyg, skola ledas af konsuler, vicekonsuler, konsularagenter eller chanceliers för den stat fartygen tillhöra, derest samma stats lagar gifva dem en sådan befogenhet.

Lokalmyndigheternas mellankomst skall inom de respektive staterna endast afse att upprätthålla ordning, skydda bergarnes intressen, om dessa icke tillhöra den skeppsbrutna besättningen, och öfvervaka att de föreskrifter iakttagas, som gälla för in- och utförsel af de bergade varorna.

I konsuls, vicekonsuls, konsularagents eller chanceliers frånvaro och intill dess denne kommit tillstädes, böra likväl lokalmyndigheterna träffa nödiga anstalter för de skeppsbrutnes skyddande och det bergade godsets bevarande.

Det är vidare öfverenskommet, att bergadt gods icke skall vara underkastadt någon tullafgift, såvida det icke utlemnas till förbrukning i landet.

Artikel 12.

De höga fördragslutande parterna må icke i fråga om handel och sjöfart bevilja en tredje magt något privilegium, någon förmån eller frihet, som icke samtidigt utsträcker till den andra kontraherande parten.

Artikel 13.

Denna traktat skall träda i kraft samtidigt med och förblifva gällande lika länge som den af de höga kontraherande parterna denna dag afslutade handelstraktat.

Artikel 14.

Ratifikationerna af denna traktat skola utvexlas i Paris samtidigt med ratifikationerna af förutnämnda handelstraktat.

Till yttermera visso hafva de respektive fullmäktige undertecknat denna traktat och försett densamma med sina sigill.

Som skedde i Paris, uti två exemplar, den 30 December 1881.

G. SIBBERN.

L. S.

H. ÅKERMAN.

L. S.

DR O. J. BROCH.

L. S.

LÉON GAMBETTA.

L. S.

M. ROUVIER.

L. S.

E. SPULLER.

L. S.

P. TIRARD.

L. S.

*Protokoll öfver utrikesdepartementets ärende, hållet inför
Hans Maj:t Konungen i sammansatt statsråd å
Stockholms slott den 29 maj 1891.*

Närvarande:

Hans Excellens Herr Ministern för utrikes ärendena Grefve LEWENHAUPT,
Hans Excellens Norske Herr Statsministern BLEHR,
Statsråden: Herr Friherre VON OTTER,
Herr WENNERBERG,
Friherre PALMSTIERNA,
Friherre VON ESSEN,
Friherre ÅKERHJELM,
ÖSTERGREN,
GROLL,
WIKBLAD,
BERNER,
LANGE.

Efter gemensam beredning med herrar statsråden och cheferne för kongl. civil- och finansdepartementen, föredrog Hans Excellens Herr Ministern för utrikes ärendena i underdånighet en skrifvelse den 20 januari innevarande år från härvarande franske minister, deruti han underrättade, att franska regeringen, med begagnande af den rättighet, som är förbehållen i art. 18 af handelstraktaten af den 30 december 1881 mellan Frankrike och de Föreuade Rikena, uppsagt från och med

den 1 februari 1891 nämnda internationela aftal. Genom detta tillkännagifvande förklarades således nämnda traktat med alla dess artiklar och den dervid fogade tilläggsartikel komma att upphöra från och med den 1 februari 1892, — och då den mellan de Förenade Rikena och Frankrike den 30 december 1881 afslutade sjöfartstraktat på grund af art. 13 är sammanbunden med handelstraktaten, blef äfven sjöfartstraktaten härigenom uppsagd från och med samma tidpunkt.

I samma skrifvelse hade ministern tillkännagifvet franska regeringens beredvillighet att träffa aftal med ändamål att tillsvidare förlänga utöfver den 1 februari 1892, med undantag för tulltarifferna, öfriga bestämmelser i traktaten den 30 december 1881, intill dess nya öfverenskommelser, derest sådane träffades, kunnat afslutas, och ministern anhöll om upplysning angående möjligheten att komma till en uppgörelse om ett dylikt provisoriskt aftal.

Sedan Herr Ministern för utrikes ärendena i skrivelser den 29 sistlidne januari härom underrättat chefen för kongl. finansdepartementet och Kongl. Norska Regeringens Departement för det inre, med anhållan tillika, för hvad beträffade Departementet för det inre, att nämnda departement ville föranstalta att Kongl. Norska Regeringen inkomme med underdånigt betänkande angående de sålunda ifrågasatta underhandlingarne med Frankrike, hade Departementet för det inre, i ett den 5 innevarande månad afgifvet underdånigt utlåtande, till hvilket Kongl. Norska Regeringen anslutit sig, anført, att Departementet, under hänvisning, för hvad beträffade sakens realitet, till den kongl. traktatkommissionens utlåtande, hvari lemnades en framställning af de intressen, hvarom här vore fråga, funne sig efter omständigheterna böra uttala sig för att underhandlingar måtte, i enlighet med franska regeringens anbud, öppnas med densamma om ett provisoriskt förnyande af bestående traktater med Frankrike, med undantag af dessas bestämmelser angående tulltarifferna. Under erinran, hurusom vid afslutandet af tidigare traktater med Frankrike, fackmän blifvit utsedde att bistå Kongl. Maj:ts minister i Paris under de förda underhandlingarne, hade departementet trott sig äfven, för hvad gälde de nu ifrågavarande förhandlingarne, böra hemställa, att till fullmäktig för Norge måtte utses en dertill lämplig person, för att i förening med Kongl. Maj:ts minister i Paris på Norges vägnar föra underhandlingarne om traktaternas förlängning inom ofvan angifna gränser, och förbehöll sig Departementet att senare inkomma med underdånigt förslag om den för Norges del i ärendet nödiga instruktion.

Herr Ministern för utrikes ärendena anförde, att genom en sådan provisorisk öfverenskommelse, som föreslagits, och som han antog jem-

väl skulle omfatta sjöfartstraktaten, skulle åt de Förenade Rikena hufvudsakligen tillförsäkras, dels särskildt för sjöfarten de fördelar, hvaraf de för närvarande på grund af traktat äro i åtnjutande, dels, i allt som rörde handel och sjöfart, fördelen af samma behandling som den mest gynnade nation, der ej likställighet med egna undersåtar stadgades; att han, som delade Kongl. Norska Regeringens åsigt att i anledning af den gjorda framställningen, underhandlingar borde öppnas, ansåg att Kongl. Maj:ts minister i Paris borde utses till gemensamt ombud för de Förenade Rikena, men att, på sätt egde rum vid de underhandlingar som föregingo afslutandet af 1881 års traktat, särskilda underhandlare derjemte för hvartdera riket borde i hvartdera rikets statsråd utses, för att jemte ministern i Paris föra dessa underhandlingar; och Herr Ministern för utrikes ärendena hemställde i underdånighet att Kongl. Maj:t täcktes, dels bemyndiga honom att för franska regeringen tillkännagifva, att de Förenade Rikena voro beredda att öppna underhandlingar rörande den af franska regeringen gjorda framställning, och i anledning häraf till gemensamt ombud för de Förenade Rikena utse och förordna Kongl. Maj:ts minister hos franska republiken m. m. Fr. Due, dels ock besluta, att, jemte ministern, för förande af dessa underhandlingar skall anställas för hvartdera riket ett i hvartdera rikets statsråd utsedt ombud, men att för Sveriges del, ministern Due till en början skall begära upplysning, huruvida franska regeringens meddelande bör förstås såsom en förfrågan, huruvida de Förenade Rikena kunde antagas vara villiga att förlänga handels- och sjöfartstraktaterna, sådana de nu gälla utan *någon* annan förändring än den, som betingas af tariffernas uteslutande ur handelstraktaten, eller om framställning kan göras om modifikation äfven i artiklar som ej beröra tarifferna.

Hvad Herr Ministern för utrikes ärendena sålunda hemställt och föreslagit deruti öfrige närvarande svenske och norske statsrådsledamöter i underdånighet sig förenade, behagade Hans Maj:t Konungen i nåder gilla och bifalla.

In fidem

G. M. Falkenberg.

*Utdrag af protokoll öfver ministeriela ärenden, hållet inför
Hans Maj:t Konungen å Stockholms slott den 30
oktober 1891.*

Närvarande:

Hans Excellens Herr Statsministern BOSTRÖM,
Hans Excellens Herr Ministern för utrikes ärendena grefve LEWENHAUPT,
Hans Excellens Norske Herr Statsministern BLEHR,
Statsrådet friherre L. ÅKERHIELM.

1:o.

Herr ministern för utrikes ärendena, som erinrade, att Kongl. Maj:t den 29 sistlidne maj vid föredragning i sammansatt statsråd af en skrifvelse från härvarande franske minister angående franska regeringens beredvillighet att öppna underhandlingar om aftal med ändamål att tillsvärdare förlänga utöfver den 1 februari 1892, med undantag för tulltarifferna, öfriga bestämmelser i handelstraktaten den 30 december 1881, behagat bifalla en af herr ministern gjord hemställan att till gemensamt ombud för de Förenade Rikena måtte utses och förordnas Kongl. Maj:ts minister hos franska republiken m. m. F. Due, och att Kongl. Maj:t täcktes besluta att jemte ministern, för förande af dessa underhandlingar, skall anställas för hvartdera riket ett i hvartdera rikets statsråd utsedt ombud, anmälte, att till ombud för Sverige blifvit i svenskt statsråd utsedd ledamoten af riksdagens första kammare m. m. E. Fränckel, samt att Kongl. Norska Regeringens Departement för det inre,

genom skrifvelse den 7 innevarande månad, meddelat, att de Förenade Rikenas generalkonsul i Antwerpen W. C. Christophersen blifvit utsedd att på Norges vägnar föra dessa underhandlingar; och Herr Ministern hemställde, att Kongl. Maj:t nu täcktes dels förordna, att fullmakter för förande af underhandlingar om förlängning af de den 30 december 1881 med Frankrike afslutade handels- och sjöfartstraktater och undertecknande af de beslut, hvarom aftal kunde komma att träffas, skulle, under förbehåll af nådig ratifikation, utfärdas för Due, Fränckel och Christophersen, i enlighet med de af Herr Ministern för utrikes ärendena uppsatta förslag, dels ock uppdraga åt Herr Ministern att framdeles inhemta Kongl. Maj:ts beslut om de för ombuden erforderliga instruktioner, sedan närmare underrättelse erhållits om franska regeringens erbjudande och fordringar.

Med bifall till hvad Herr Ministern för utrikes ärendena sålunda föreslagit, behagade Hans Maj:t Konungen derefter förordna, jemlikt närvarande svenske och norske statsrådsledamöters underdåniga tillstyrkande, att fullmakter för förande af dessa underhandlingar och undertecknande af de beslut, hvarom aftal kunde komma att träffas, skulle, under förbehåll af nådig ratifikation, för Due, Fränckel och Christophersen utfärdas, i enlighet med de detta protokoll bifogade förslag; skolan de för ombuden erforderliga instruktioner framdeles blifva utfärdade.

Ex protocollo
C. H. Strömfelt.

*Protokoll öfver utrikesdepartementsärende, hållet inför
Hans Kongl. Höghet Kronprinsen-Regenten i sam-
mansatt statsråd å Stockholms slott den 11 januari
1892.*

Närvarande:

Hans Excellens Herr Statsministern BOSTRÖM,
Hans Excellens Herr Ministern för utrikes ärendena Grefve LEWENHAUPT,
Hans Excellens Norske Herr Statsministern BLEHR,
Statsråden: Friherre PALMSTIERNA,
Friherre VON ESSEN,
ÖSTERGREN,
GROLL,
WIKBLAD,
GILLJAM,
BERNER,
LANGE.

Efter gemensam beredning med cheferne för civil- och finans-
departementen föredrog Hans Excellens Herr Ministern för utrikes ären-
dena frågan om förlängning utöfver den 1 februari 1892 af de den 30
december 1881 mellan Hans Maj:t Konungen af Sverige och Norge
samt Franska Republikens President afslutade handels- och sjöfartstrak-
tater med undantag af de bestämmelser, som röra tulltarifferna.

Herr Ministern anförde:

»Den första förberedande konferensen mellan Kongl. Maj:ts fullmäktige samt de af franska regeringen utsedde underhandlare egde rum i Paris den 23 sistlidne december. Franske utrikesministern herr Ribot öppnade sammanträdet med en förklaring, att, enligt ett för parlamentet framlagdt och redan af deputeradekammaren antaget lagförslag, franska regeringen egde bemyndigande att, med undantag för tulltarifferna, utan parlamentets hörande provisoriskt förlänga öfriga artiklar i ifrågavarande traktater, dock på så sätt, att artiklarne, i sin helhet eller delvis, måste bibehållas eller utgå; att, om någon ändring af ordalydelsen infördes, artiklarne såsom en följd deraf ånyo måste underställas parlamentet, men att i sådan händelse det vore omöjligt att medhinna någon öfverenskommelse före den 1 februari 1892, och föreslog herr Ribot i sammanhang härmed att först undersöka om det vore möjligt att komma öfverens om en provisorisk förlängning och i sådant fall hvilka artiklar eller delar deraf borde såsom icke rörande tulltarifferna bibehållas, på det att, sedan derefter på grundvalen af ömsesidig behandling såsom den mest gynnade nation en provisorisk förlängning blifvit gjord, de respektive regeringarne måtte komma att erhålla tid för underhandlingar om en ny traktat, hvilken, om den afslötes, naturligtvis måste komma att underställas parlamentet.

Vid nästa konferens den 28 december genomgingo ombuden handels- och sjöfartstraktaternas artiklar.

Med afseende å artikel 1 af handelstraktaten hade Sveriges ombud vid de förhandlingar som föregingo afslutandet af 1865 års handels-traktat på sin tid gjort vissa anmärkningar, och då äfven senare anmärkningar mot denna artikel blifvit framställda, särskildt att det i artikeln förekommande ordet »industri» enligt franskt språkbruk har en mycket vidsträcktare betydelse än samma ord i svenska språket, hade det visserligen varit önskligt om en ändring eller förklaring af denna artikel kunnat erhållas, men då det nu endast vore fråga om artikelns antagande med dess nuvarande lydelse eller om dess förkastande kunde någon begäran om ändring af denna artikel icke framställas.

Artiklarne 2 och 3 föreslogos från båda sidor att utgå såsom varande tariffartiklar.

Artikel 4 som innehåller, att vid utförsel en mindre gynsam behandling än den för närvarande gällande icke må föreskrifvas, reserverades för vidare öfverläggning, enär franske ombuden icke ville medgifva, att denna artikel borde betraktas såsom berörande tarifferna och därför uteslutas.

Artiklarne 5, 6 och 7 bibehöllos såsom icke berörande tarifferna, men vid artikel 5 om »drawback», anhöllo de franska ombuden att i protokollet måtte införas en reservation af följande innehåll:

”det är öfverenskommet att den i den nya franska tullagens artikel 10 införda bestämmelse om partiel återbetalning af de vid införsel af bomullsgarn tills vidare uppburna tullafgifter icke är att hänföra under de i artikel 5 afsedda fall”.

Artiklarne 8 och 9 uteslötos såsom tariffartiklar.

Artikel 10 angående stämpel och kontrollafgifter för guldsmeds- och juvelerarearbeten bibehölls.

Artikel 11. Mot denna artikel angående behandling som den mest gynnade nation gjordes från svensk sida ingen anmärkning, och franska ombuden förklarade, att de Förenade Rikena genom denna artikel under alla förhållanden erhöle rätt till Frankrikes lägsta tariff. Artikeln bibehölls.

Artikel 12. I fråga om denna artikel anmärktes från fransk sida att mom. 1 och 2, såsom endast innehållande allmänna bestämmelser angående rätt att belägga med »surtaxe», borde bibehållas, men att mom. 3 och 4 innehållande befrielse från vissa särskilda bestämmelser rörande »surtaxe» borde utgå såsom tariffbestämmelser. Häremot kunde ingen anmärkning göras, men i konferensprotokollet infördes en särskild förklaring att, för hvad anginge den i mom. 3 omnämnda införsel af oarbetade trävaror landvägen öfver Belgien skulle de Förenade Rikena genom artikel 11 erhålla samma behandling som den mest gynnade nation.

Artiklarne 13, 14, 15 och 16 bibehöllos såsom icke berörande tulltarifferna.

Artikel 17. Bestämmelsen i denna artikel, enligt hvilken franske handelsresande ega obegränsad rätt att upptaga beställningar, har ansetts kunna innebära hinder för fullständigt uppnående af den svenska bränvinslagstiftningens afsigt med bestämmelserna om bränvinsförsäljningsställes begränsning, enär dessa bestämmelser lära kringgås på det sätt att bränvinsförsäljare genom utsedde reseombud i landsorten låta upptaga requisitioner på sin vara. I anledning häraf och då de föreskrifter, som till förebyggande af sagda missbruk kunna komma att utfärdas, äfven böra blifva tillämpliga å utländske handelsresande, begärde Kongl. Maj:ts minister intagande i protokollet af en förklaring afseende att framhålla, att bestämmelserna i denna artikel icke utgöra hinder för svenska regeringens rätt att inom landet ordna försäljningen af vissa varor på ett med det allmännas intresse öfverensstämmande sätt, särskildt icke för ordnande af bränvinsförsäljningen i syfte att

motverka dryckenskapen; och ministern föreslog att affatta denna förklaring sålunda: "Det är öfverenskommet att, för hvad angår rätten att upptaga beställningar, franske handelsresande skola vara underkastade samma inskränkningar som för landets egne innevånare äro eller framdeles blifva utfärdade". Franske ombuden ansågo, att en dylik förklaring skulle, om den antoges, komme att minska värdet af de i denna artikel intagna bestämmelser, som vore af särskild vikt för Frankrikes förnämsta exportartikel till de Förenade Rikena, och sedan i anledning häraf någon diskussion egt rum, hvarunder Sveriges ombud herr Fränckel yttrade, att det icke var fråga om att förbehålla Kongl. Maj:ts regering någon ny rätt utan endast att uttryckligen fastslå en tolkning som i praxis alltid egt rum, yttrade slutligen franske handelsministern, att den ifrågasatta förklaringen icke i någon mån kunde öka Kongl. Maj:ts regerings befogenhet att vidtaga alla nödiga polisåtgärder, som kunde bidraga att minska dryckenskapen, samt att olika meningar icke kunde finnas derom, att sträfvanden för ett så berömvärdt mål förtjenade att i alla länder omfattas med välvilja, men att den ifrågasatta förklaringen mindre rörde denna principfråga än den allmänna frågan om artikelns faktiska tolkning; att, för att undvika de missförstånd som lätt kunde uppkomma, det derföre vore bättre att bibehålla status quo i stället för att i protokollet införa inskränkningar, som kunde komma att minska värdet af denna artikel, som vore afsedd att gälla för både franske, svenske och norske handelsresande, samt att med dess nuvarande affattning artikel 17 icke beröfvade Kongl. Maj:ts regering något till buds stående medel i fråga om polisåtgärder inom landet, under det att, å andra sidan de handlande som drefve sin handel laglydigt inom de Förenade Rikena fortfarande erhöle ett verkligt skydd. Artikeln bibehölls.

Artikel 18 föreslogs att utgå.

Vid artikel 19 angående traktatens godkännande af nationalrepresentationerna, förklarade de franska ombuden att artikeln icke erfordrades för Frankrikes del, men då Kongl. Maj:ts minister gjorde framställning om införande af något förbehåll om konventionens godkännande af nationalrepresentationerna i Sverige och Norge blef artikeln tills vidare reserverad.

Artikel 20 föreslogs att utgå.

Tilläggsartikeln angående den litterära eganderätten bibehölls.

Slutdeklarationen angående proposition till Riksdagen 1882 om nedläggning af yrkesafgiften för utländske handelsresande, uteslöts.

I sjöfartstraktaten bibehölls artikel 1 som är af samma innehåll som artikel 1 i handelstraktaten.

Vid artikel 2 angående national behandling icke blott i Frankrike utan äfven i Algeriet begärde de franske underhandlarne att få i protokollet antecknadt, att den franska lagen af den 3 april 1889 förklarade sjöfarten mellan hamnar i Frankrike och hamnar i Algeriet vara kustfart och derföre förbehållen franska fartyg. Bifall till denna begäran kunde icke undvikas, men en förklaring infördes i protokollet att bestämmelsen i mom. 3 artikel 2 om behandling som den mest gynnade nation försäkrade rätt till denna fraktfart så länge densamma medgäfves någon annan makt.

Artiklarne 3—12 bibehöllos.

Vid artikel 13 om sjöfartstraktatens sammanbindning med handelsraktaten föreslog Kongl. Maj:ts minister att skilja traktaterna, så att uppsägning af den ena traktaten icke medförde uppsägning af den andra, men handelsministern yttrade, att detta icke vore möjligt till följd af innehållet i den förutnämnda för parlamentet framlagda traktatslagen.

Vid tredje konferensen den 4 innevarande månad förklarade de franske ombuden slutligen efter längre förhandlingar att de medgäfvde att artikel 4 af handelstraktaten finge utgå, och sedan derigenom full enighet åstadkommits rörande alla artiklar utom angående konventionens trädande i kraft och godkännande af nationalrepresentationerna, i fråga hvarom nya bestämmelser erfordrades, afgäfvo Frankrikes ombud ett förslag till konvention, hvilket i detta afseende innehöll, att konventionen skulle träda i kraft från och med den 1 februari 1892 och fortfarande att tillämpas intill utgången af en tidrymd af 12 månader efter det endera af de höga fördragslutande parterna tillkännagifvit sin afsigt att låta densamma till kraft och verkan upphöra, samt att ratifikationerna skulle utvexlas senast den 30 januari 1892 under förbehåll af nationalrepresentationernas i Sverige och Norge godkännande.

Dessa bestämmelser, att den nya konventionen skall träda i kraft den 1 februari, och att som en följd deraf ratifikationerna skola utvexlas redan den 30 januari, äro föranledda deraf, att, enligt hvad de franske ombuden förklarad, den förut omförmälda för parlamentet framlagda lagen endast bemyndigar franska regeringen att förlänga den nu gällande traktaten utöfver den 1 februari 1892. Om ingen konvention om förlängning afslutas före den 1 februari, skulle franska regeringen således i enlighet härmed icke kunna ingå någon som helst öfverenskommelse utan genom ny konvention, hvars afslutande, då den måste underställas parlamentet, nödvändigt skulle komma att medföra tidsutdrägt och afbrott i de på aftal grundade handels- och sjöfartsförbin-

delserna mellan de Förenade Rikena och Frankrike; och då det synes önskligt att undvika ett sådant afbrott, samt det afgifna förslaget till konvention enligt min åsigt är det bästa, som under förhandenvarande omständigheter kunnat uppnås, anser jag mig böra i underdånighet tillstyrka Kongl. Maj:t att för Sveriges del godkänna detta förslag.»

Herr statsrådet och chefen för Kongl. finansdepartementet, friherre von Essen, anförde:

»Den ännu gällande handelstraktaten med Frankrike är, som bekant, hufvudsakligen en tarifftraktat, genom hvilken i de båda länderna tullsatserna för ett stort antal artiklar äro bundna. I det föreliggande traktatförslaget åter äro så väl sjelfva tarifferna som de artiklar i traktaten, hvilka ega sammanhang med nämnda tariff, uteslutna. Deremot har bibehållits art. 11, enligt hvilken de båda länderna bland annat tillförsäkra hvarandra ömsesidig behandling såsom den mest gynnade nation. Af de båda tariff, en maximi- och en minimitariff, som innefattas i den nya franska tulltaxan, kommer sålunda Sverige i åtnjutande af den senare, eller minimitariffen, likasom hvarje ytterligare tullnedläggning, som tilläfventyrs kan komma att af Frankrike medgifvas någon annan nation, äfven kommer Sverige till godo. Å andra sidan får Sverige full frihet att bestämma öfver sin tulltaxa, hvilket måste betraktas såsom en stor fördel.

Att art. 4, som förhindrar Sverige att utfärda exportförbud eller att pålägga exporttull, i förslaget till ny traktat uteslutits, torde ock få anses som en afsevärd förmån.

Genom nu antydda punkter i förslaget anser jag så betydande fördelar ur tullförhållandenas synpunkt hafva blifvit Sverige beredda, att, om än de i öfrigt från svensk sida framställda mindre väsentliga önskemålen icke i alla delar kunnat beredas framgång, derföre ej torde böra äfventyras, att traktaten varder om intet.

Såsom af protokollen vid traktatsförhandlingarne framgår, hade från svensk sida yrkande framstälts om en sådan förklaring af de i art. 17 af gällande traktat innefattade bestämmelser om franske handelsresandes rättigheter i Sverige, att, hvad anginge rätten att upptaga beställningar, franske handelsresande skulle vara underkastade samma inskränkingar, som för landets egna invånare vore eller framdeles blefve utfärdade. Genom meddelandet af en sådan förklaring skulle full frihet vunnits i afseende å lagstiftningen i detta ämne, hvilket ansetts önskvärdt för förekommande af vissa missbruk i fråga om handeln med spirituosa. Frankrike har emellertid icke velat samtycka till en sådan

förklaring af den ifrågavarande artikeln; och, ehuru sålunda det afsedda målet ej kunnat fullt vinnas, anser jag, såsom jag redan anfört, de fördelar som genom förslaget antagande komma att vinnas så betydande, att de vida öfverväga den antyddade olägenheten. Härtill kommer, att den i traktatsförslaget intagna bestämmelsen om ömsesidig rätt att uppsäga traktaten till upphörande efter tolf månader bereder oss utväg att, derest sådant skulle finnas nödigt, inom en jembforelsevis kort tid vinna ändring deri.

På grund af hvad jag sålunda anfört, tillåter jag mig tillstyrka Kongl. Maj:t, att för Sveriges del godkänna det föreliggande förslaget till handelstraktat med Frankrike.»

Herr statsrådet och chefen för Kongl. civildepartementet Groll yttrade:

»Lika med hans excellens herr ministern för utrikes ärendena och finansministern anser äfven jag att förlängning af de mellan de Förenade Rikena och Frankrike gällande handels- och sjöfartstraktaterna, sedan tulltarifferna blifvit uteslutna, icke kan vara annat än till gagn för Sveriges handel och sjöfart. Om man också skulle finna önskvärdt att en eller annan bestämmelse i traktaterna kunnat undergå någon modifikation i sak eller åtminstone i ordalagen, så att dessa klarare uttryckte hvad från svensk sida med dem åsyftas, så lärer dock, sedan tarifferna uteslutits, man, vid valet mellan att stå utan traktat eller att antaga den nu föreslagna konventionen, icke tveka om det senare alternativets företräde.

Jag förenar mig alltså i den af ofvannämnde ledamöter af svenska statsrådet gjorda underdåniga hemställan.»

I dessa af cheferne för finans- och civildepartementen afgifna yttranden instämde öfrige närvarande ledamöter af det svenska statsrådet.

För hvad Norge angick anförde hans excellens herr ministern för utrikes ärendena följande:

»Sedan herr statsrådet och chefen för Kongl. Norska Regeringens Departement för det inre genom telegram den 25 december under rättat att, då från fransk sida föreslagits en förlängning med viss uppsägningstid, det syntes önskligt att särskilda öfverenskommelser slötes för hvardera af de Förenade Rikena, så att öfverenskommelsen skulle kunna fortfara för det ena riket äfven om den upphörde för det andra, aflät jag den 27 december per telegraf befallning till Kongl. Maj:ts minister i Paris att härom göra förfrågan hos franska regeringen. Vid konferensen den 28 december yttrade envoyén Due, att Kongl.

Maj:ts regering skulle sätta pris på att få veta, om franska republiken vore villig att, med afseende å den ifrågavarande traktatförläggningen, sluta särskilda öfverenskommelser eller införa en bestämmelse, att uppsägning för det ena riket icke skall utgöra hinder för att konventionen fortfar för det andra riket, men handelsministern, som denna dag presiderade vid sammanträdet, förklarade, att det vid detta tillfälle vore omöjligt att avsluta särskilda öfverenskommelser, emedan franska regeringen enligt det för parlamentet framlagda lagförslaget endast bemyndigades att provisoriskt förlänga de redan bestående traktaterna, under det att om en traktat delades, två nya traktater skulle uppkomma, och samma svar gafs å frågan rörande särskild rätt till uppsägning. Dessa uttalanden af handelsministern bekräftades vid nästa konferens af utrikesministern, som derjemte förklarade, att hinder icke funnes för att vid eventuella förhandlingar om nya traktater dessa frågor åter upptoges, och sedan anteckning härom blifvit gjord i konferensprotokollet, fortsattes underhandlingarna gemensamt för båda rikena. Då konventionen således är afsedd att slutas gemensamt, blifver visserligen häraf en följd, att en uppsägning, vare sig från ena eller andra sidan, ej kan ega rum endast med afseende å det ena af de Förenade Rikena. Häraf kan likväl ej föränledas att öfverenskommelsen kan komma att för ettdera landet ega bestånd längre än detta land sjelft önskar det, emedan det är en sjelfklar sak, att i fråga om sådana ekonomiska intressen berörande öfverenskommelser som den förevarande, det ena landet ej kan motsätta sig det andras kraf på en uppsägning, och således gemensamt beslut härom måste fattas, så snart från ettdera rikets sida sådant påyrkas.

Sedan Hans Excellens Herr Ministern för utrikes ärendena härefter uppläst det ifrågavarande förslaget till konvention, samt anmärkt, att Kongl. norska regeringens departement för det inre i sitt af Kongl. norska regeringen tillträdde underdåniga betänkande af den 10 innevarande månad uttalat sig för att fullmäktige för Norges del bemyndigades att underteckna den föreslagna konventionen, hemstälde Herr Ministern med åberopande häraf och af de af cheferna för finans- och civildepartementen för Sveriges del afgifna yttranden i hvilka öfriga närvarande ledamöter af svenska statsrådet instämt, att Kongl. Maj:t, med godkännande af detta förslag till konvention sådant det finnes detta protokoll bifogadt, behagade uppdraga ått Herr Ministern att bemyndiga Kongl. Maj:ts fullmäktige vid dessa underhandlingar att underteckna en i enlighet med detta förslag affattad konvention;

och behagade Hans Kongl. Höghet Kronprinsen-Regenten, jemlikt öfrige närvarande svenske och norske statsrådsledamöters underdåniga tillstyrkande, till denna hemställan lemna nådigt bifall.

In fidem
G. M. Falkenberg.

*Protokoll öfver utrikesdepartementsärende, hållet inför
Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms
slott den 20 januari 1892.*

Närvarande:

Hans Excellens Herr Statsministern BOSTRÖM,
Hans Excellens Herr Ministern för utrikes ärendena Grefve LEWENHAUPT,
Statsråden: Friherre PALMSTIERNA,
Friherre VON ESSEN,
Friherre ÅKERHJELM,
ÖSTERGREN,
GROLL,
WIKBLAD,
GILLJAM.

Hans Excellens Herr Ministern för utrikes ärendena anmälte i underdånighet, att sedan Kongl. Maj:t vid föredragning i sammansatt statsråd den 11 innevarande månad behagat godkänna ett förslag till konvention angående förlängning utöfver den 1 februari 1892, med undantag för tulltarifferna, af öfriga bestämmelser i handelstraktaten med Frankrike af den 30 december 1881 äfvensom af sjöfartstraktaten af samma dag, samt uppdraga åt Herr Ministern att bemyndiga Kongl. Maj:ts fullmäktige vid dessa underhandlingar att underteckna en i enlighet med detta förslag affattad konvention, hade denna konvention den 13 innevarande månad blifvit undertecknad i två exemplar. Sedan Herr Ministern härefter erinrat att enligt bestämmelse i konventionens artikel 4, konventionen skulle ratificeras och ratifikationerna utvexlas senast

den 30 innevarande månad under förbehåll af nationalrepresentationernas i Sverige och Norge godkännande, hemställde Herr Ministern, det behagade Kongl. Maj:t besluta att äska Riksdagens bifall till de bestämmelser som kräfde sådant godkännande samt förordna om aflåtande till Riksdagen af nådig proposition angående den med Frankrike den 13 innevarande månad afslutade konventionen om delvis förlängning af de den 30 december 1881 afslutade handels- och sjöfartstraktater mellan de förenade Rikena Sverige och Norge samt Frankrike.

Sedan Herr Ministern derefter uppläst ett på förhand uppsatt förslag till nådig proposition äfvensom en förteckning på de protokoll och handlingar, som finnas deri åberopade,

behagade Hans Maj:t Konungen uppå statsrådets enhälliga tillstyrkande i nåder gilla förslaget till proposition, sådant det finnes detta protokoll bilagdt, samt befalla att propositionen skulle i enlighet dermed och åtföljd af de å den upplästa härhos jemväl bilagda förteckningen upptagna protokoll och handlingar till Riksdagen aflåtas.

In fidem

G. M. Falkenberg.

Innehållsförteckning.

Kongl. Majests nådiga proposition n:o 7	sid.	1.
Konvention mellan de Forenade Rikena och Frankrike, afslutad den 13 januari 1892 ...	>	2.

Öfriga bilagor:

1. Handelstraktat mellan de Forenade Rikena och Frankrike, afslutad den 30 december 1881.....	>	4.
Tillagsartikel	>	12.
2. Sjöfartstraktat mellan de Forenade Rikena och Frankrike, afslutad den 30 december 1881.....	>	13.
3. Protokoll öfver utrikesdepartementsärendet i sammansatt statsråd den 29 maj 1891	>	20.
4. Utdrag af protokollet öfver ministeriella ärenden den 30 oktober 1891	>	23.
5. Protokoll öfver utrikesdepartementsärendet i sammansatt statsråd den 11 januari 1892	>	25.
6. Protokoll öfver utrikesdepartementsärendet i statsrådet den 20 januari 1892	>	34.
